

**En Sørge-Sang
over
den salige Mand
Anders Christophersøn Heskehol-
men
og hans Stedsøn,
sal. Johannes Gregoriussøn ibd.,
som, tilligemed
tvende andre, en Mand og en Ungkarl,
nemlig:
Aron Johansøn Strømdahlen
og
Niels Christensøn Sundøen,
Som af et grumt Uveyr blev overfaldne den
4de Februarii, som var Søndag Septuagesima
1798, ved hvilken ulykkelig Tildragelse blev
tvende Enker, og tre Forældre mistede
hver sin Søn.**

**Under Sang forfattet af:
Jacob Johansøn Kiilen.
Melodie: Sorrig og Glæde de vandre etc.**

Bergen, trykt 1798.

1. Luften og Havet, GUds Fingers Idrætter;
Drager tilsammen som udi et Aag;
Naar disse toe Elementer sig sætter
Udi Foreening med Bølger og Faag,
Vindenes Bruus,
Bølgernes Rouus
Sætter den Reysende tit i Confus.

2. Luften med Skyer og havet med Bølger,
I sin Foreening med brusende Magt,
Ofte Søefarende hæftig forfølger,
Og har saa mange til Graven henbragt;
Nogle gaaer frie,
Andre deri
bliver ledsaget paa Dødnings Stie.

3. Naar vi ved vor Fødsel til Livet indtræder,
Da er bestemt vort Livs Ende og Tiid;
Livets begyndelse volder, vi græder,
Og spaaer os selve et grædeligt Liv:
Sorrig og Nød,
Ængstelig Død
Følger med Livet fra vi bliver fød.

4. Nogle bortdøer under Moderens Bælte,
Førend de kommer til Fødselens Sted;
Andre for Moders Knæe herfra blier skilte,
Og det naturlige Lys ey faaer see;
Somme ret smaae,
Andre heel graae,
Nogle i seierste Ungdom ogsaa.

5. Nogle på Havet udgyder sin Aande
Midt udi brusende Bølgers Gevalt,
Andre paa Lande gaaer Døden tilhaande
Udi en slet uforventet Gestalt,
For Morders haand
En falde kand,
Saa usikker er dette Livets Tilstand.

6. Vor Livs Tiid har den Almægtig' bestemmed,
Sig forbeholden han haver den Sag,
Naar og hvorledes; det er for os fremmed,
Os bør ey vide den Stund og den Dag,
Paa hvilken GUD
Vil skikke Bud,
At vi herfra os forføye skal ud.

7. Saglig den Tienere siges at være,
Som findes vaagen, naar Stunden er nær,
At han aarvaagen forventer sin HERre,
Salig, ja! Salig den visselig er;
Saglig er den
HERre og Svend,
Som i sin Vagt er med HERren bekiendt.

8. Vel maae vi bede: GUD vil os bevare
Fra en hastig uforvarende Død,
Og at vi lader os være advaret,
Varlig at vandre, at søge vort Brød;
Paa Vinters Tiid,
I Veyr ublid
Vil os Neptunus udfordre til Strid.

9. Sande Exempler derpaa er ey rare,
Daglig Forfarenhet siger deraf,
Thi den Søfarend' er ofte i Fare,
Lættelig der kan bekomme sin Grav,
hvis ikke GUD
Rædder dem ud,
Seer de for Øyne tit Dødens Forbud.

10. Naar Luften Skyernes Flok sammenkalder,

hæftig oprøres det brusende Hav,
Bølgenes Brusende stærk overfalder,
Viser den Reisende ofte sin Grav;
Naar Stunden her
Kommen er nær,
Døden vort Lives Traad snarlig afskiær.

11. Af Rødøe Fierding en Mand, af Sædvane,
Reyste til Lofodens Fiskerie hen,
Den Gang vild GUd Veyen for ham ey bane,
Af fire Mand kom ey nogen igien;
Veyrets Gevalt
Dem overfaldt,
De blev af Døden i Bølgerne qvalt.

12. Fader med Stedsøn blev borte i Nøden,
hustrue og Moder til Sorrig og Nød,
Søn fra sin Moder blev revet af Døden,
Manden fra hustruens Arme og Skiød;
Saa Dødens Told
Er Synden Sold,
Adams Fald lagde os under hans Vold.

13. Enken af Nain for Sønnens Død græder,
Lazari Søstre de gjør ligesaa,
David ifører sig sørgelig Klæder,
Jacob sin Rachel begræde og maae,
Med Graad David maae
Fra Jonatan gaae,
Naar Sorg paakommer, er Graad i hver Vraae

14. Kiæreste Søster holdt Maade med Sorgen,
Tænk HERren gav det han fra dig borttog!
Han er den samme i Dag og i Morgen,
Med Kiærligheds Seeler han dem til sig drog;
Var Dødens Dahl
Dem trang og smal,
De er i Glæde blant Englernes Tal.

15. Enkerne sørger for sin Ægte-Mager,
Forældre sørger for Sønners Forliis,
Vor Vandring er udi alle vor' Dage
Slibrige, rett som man vandrer på Iis,
Hvo undres kan,
At skyllende Mand
Ey ret kan udslukke Kiærligheds Brand.

16. Thi Kiærlighed har en Styrke som Døden,
Salomon siger vel Sandhed derom,
Vandene ikke udslukke kan Gløden,

Døden, endskiønt den er vældig og grum,
Den neppe kan,
Kiærligheds Brand
Slet at udslukke ret være istand.

17. Døden en Hustrue kan Manden frarøve,
Kiærligheds Ægte-Baand længer ey naaer,
Moderens Kiærlighed sættes paa Prøve,
Naar Hiertet udsættes for dobbelte Saar;
Thi slige Saar
Saa dype staaer,
Neppe de ut af Hukommelse gaaer.

18. Manden blev borte fra Hustruens Side,
Hun her i Tiden ham meere ey seer,
Sønnen fra Moderens Hierte bortslides,
Tænk hos dig selv, om det Hiertet ey skiær,
Om du staaer
Foruden Saar,
Dig Snart af Kalken kan rækkes en Taar.

19. Paa den Tid Sønnen sin Reyse tiltraade,
Tog med sin Moder veemodig afskeed,
Vi veed det skeede med Øynene vaade,
Sagde: GUD vær Eder nu i min Sted!
I mig ey seer
Paa Jorden meer,
Næsten foreviset jeg er at det skeer.

20. Moderen svared: Ak GUD dig bevare!
GUD er allene bekiendt om den Sag,
Du mig forfærder med saadan slags Tale,
Og frygter stedse hver Stund og hver Dag;
Du aldrig ved
Den Stund og Sted
GUD har bestemt til din sidste Afskeed.

21. Men see! ey ret mange Dage derefter
Var Døden færdig at hente dem bort,
Thi et forfærdeligt Veyr paa dem træffer,
Ende på Reysen blev hasteligt giort,
Da Veyrets Magt og Bølgers Kraft
Dem alle skyllet fra Baaden med Hast.

22. Uveyr og Bølger og Sneekave voldte,
Luften blev overaltdt bællende Mørk,
Ingen af Sælskabet ved hvor de holdte,
Skildtes derfor i den ubanet Ørk,
hver saae sin Grav,
Ey vidste af

For disse savnet blev i deres Lav.

23. Sørgende Venner! lad HErren kun raade,
Eders Graad kalder dem ikke igien!
Er deres Gravsteder fugtig og vaade,
Paa hin Side Graven hver møder sin Ven;
De savnes her,
Men findes der,
Da skal fremkomme af Graven enhver.

24. Lad Sværmere ikkun Opstandelsen nægte,
At efter dette Liv er ingen Tid,
Vor Troe skal for vor Bekiendelse fægte,
HErrens Ord skal vist bestaae i den Strid;
Med Skræk skal de
Dog engang see,
Dommerens Magt i hans Tilkommelse.

25. Paa GUds Ords Grundvold vor Troe vi befæster,
Trods at en Tøddel forkommer deraf!
Trods Sværmer, Fritænker og Phantasi Geister,
Trods deres Sludder, slig Mask og slig Drav;
Vi lider paa,
Vi op skal staae
Af vore Graver, til Livet indgaae.

26. Havet skal vist ey formaae at beholde
Dem som der sover og hviler i GUd,
Alle Slags Graver er mørke og kolde,
Skal Almagten ikke kan kalde dem ud,
Basunenes Stød
Af Gravens Skiød
Hastig fremskaffe dem, der ligger Død?

27. Thi naar den sidste Basune skal lyde,
Vældig udgyde sin hæftige Skrald,
Alle Gravstæder formaae den at bryde
Med sin end uhørte hæftige Knald;
Hvo vil da staae
Og tvivle paa,
At denne Tilsagn ey for sig skal gaae.

28. Da skal du Enke din' Huusbonder finde,
Tvende i Samfund at møde dig der,
Aandelig, deylig, forklaret gesvinde,
Saa vist som du taarefuld savner dem her,
Der skal du og
I samme Flok
Finde din Søn, lad det være dig nok!

29. Tvende blev Enker udi denne Vaade,
Trende Forældre en Søn tabte bort,
De alle fire udgydet sin Aande
I Bølgen, hvor Graven er fuktig og sort;
Men vær til freds,
Thi allesteds
Er HErrens Ager paa Jorderigs Kreds.

30. GUD trøste dem som i Havs-Nød er stedde,
Og seer hvor Livet vil hastig gaae ud,
Og seer ey Redning, som dem kunde redde,
Trøst deres Siel o barmhiertige GUD!
Dit Øre buk
Til deres Suk,
Til sidste Aandesang Øret ey luk!

31. Det er tilladt, at beklage de Døde,
Men dog med christelig Sorrig og Graad,
Taarer kan lidet vor Sorrig forsøde,
Om Øyet stedse som Hesbon er vaad,
Vor Taare-Vand
Vel flyde kan,
De bliver dog udi Dødningers Land.

32. Tungt er at see vore Døde paa Landet,
At overfaldes af pludselig Død,
Tungere er det at vore på Vandet
Drukner og sænker i Afgrundens Skiød;
Naar GUD saa vil
Og siger til,
Vi lader ham raade, Og tie saa stil.

33. Det er en Skiebne, som er at begræde,
At see sin Livs Frukt på havet forgaae,
Og ned i Graven paa Bølgerne træde,
Helst naar Forældre er gammel og graae,
At deres Stav
Saa brydes af,
Og uformodentlig gaae til sin Grav.

34. Ak HErre! Lær os at telle vor' Dage,
Saa at i Hiertet vi Visdom kan faae,
Naar det saaledes din Villie behager,
Vi vel bered imod Døden kan gaae,
Og udi Fred
Til Graven ned
Under din Naade at tage Afskeed.

35. Her er vi underlagt Kummer og Trængsel,
Der skal ey Sorrig os gjøre Fortræd,

Her er vor Vilkaar som udi et Fængsel,
Der er i Evighed ingen Ufred;
Naar vi skal gaae
Til Gravens vraae,
Abrahams Skiød vi i Eye skal faae.

36. Her lever vi i bedrøvelig Tider,
Mange Forførelser skynder nu frem,
Midt i Forargelsers Mørke vi sidder;
Ingen Forførere findes blandt dem,
Men Engle-Sang
Og Glædes Klang
Gjør dem i Himmerig Tiden ey lang.

37. Der skal i Evighed Øyet ey græde,
Der skal ey Døden os gjøre Uroe,
Der vi i Samfund med Engle skal qvæde,
Der Flytte-Post ey forandre vort Boe,
Der skal de Smaae,
For Stolen staae,
Der samles skal baade Unge og Graae.

38. Da skal al Sorrig og Jammer faae Ende,
Og Zions Fængsel en Ende skal faae,
Da skal vor Sorrig til Glæde omvendes,
Da skal vi Canaans Frihed indgaae,
Da Suk og Taar'
Evig forgaaer,
Da skal ey evig omskiftes vor' Kaar.